

Едни за Зевс държаха, другите за Кронос.
 Тогаз аз с майка си на Зевс страната взехме —
 На трона се възкачи той и зацарува.
 Но болест на тирана е неизцерима:
 Приятелите си дори по подозира
 Да не им верва в думи, ни в дела.
 Неблагодарника — той се от мен уплаши.
 Че аз един му волята не зачетох,
 Щом дръзнах и за хората застъпих се.
 Наказа ме и, ето, изтърпех до край
 Страданията. Знаех си съдбата,
 Бех я подсказал на Инаховата щерка,
 Когато във сърна превърнатата Ио,
 По участ близка мен, подгонена от стършел,
 Дойде при мен — страдалеца там на Кавказ.
 Тя множество земи в неспирното си бегство
 Обиколила е и вредом е разнесла
 Гневът срещу неправдата, която двама
 От властни и жестоки богове търпехме.
 Не виждам ли потомството пред себе
 От семето излезло на богина Ио,
 Инаховата клета дъщеря, която
 Засели се при Нил в земята триъгълна,
 Потомство с гнев закърмено против неправди
 И предопределено за дела юначни?

Младият рудничар

О, който и да си, какъвто и да си
 От други свет си ти, или от друго време.
 Ти чужд си нам и чужда ни е твойта вера.
 От памтивека Бог единствен управлява
 Невидим, весдесъщ земята и небето.
 Издигнати му са в села и градове
 Големи пишни островърхи храмове.
 Дедите ни със мъките си и теглата
 И верата си в Бога са предали нам
 И в неговия син Христос, на кръста който
 Без ропот, без умраза, на живота земен